

Bohoslužby v Javorníku 14. června 2015

Mk 4,26-34

Milé sestry, milí bratři, můj praděda kdysi vysadil les. Rádi jsme tam chodili a kochali se klidem mezi vzrostlými stromy. A člověk si tak uvědomoval, že vlastně praděda si takového chození moc neužil. Les roste hodně dlouho a když ho někdo sází, dělá to spíše pro své vnuky než děti. Ovoce své práce se nedočká. Přesto to ale udělá. Možná bychom si dnes řekli, že to jen mrhání silami. Avšak lidé tenkrát to tak neviděli. Svou činnost neřídili jen tím, co z toho oni sami vbrzku budou mít. Vždy si u toho vzpomenu na slovo apoštola Pavla, jak jeden sází, druhý zalévá, třetí sklízí. Jsme součástí děje, který koná Bůh.

Podobenství o rostoucím zrně z Markova evangelia zcela zapadá do tohoto pohledu na lidské jednání. Boží království je jako zaseté zrno. Několikrát právě takto Ježíš o království mluví. Lidé tomu moc dobře rozumí, ale možná také mohou být znepokojeni. Vždyť, co konkrétního se z těchto podobenství o království dozvídáme? Spíše to zní jako podezřelá reklama. Moc se toho napovídá, ale téměř nic konkrétního neřekne. Třeba mnohem zajímavější by bylo vědět, jak to přesně bude uspořádané, co nám takové království přinese, v čem nás posune někam dál. O tom se opravdu tolik nemluví. Jakoby to samotné království bylo stále zahaleno určitou rouškou tajemna, nepřístupnosti.

Ve skutečnosti to tolik nepřístupné tajemství není. Ledasco je poznat ze samotného Ježíšova jednání. Porozumět tomu, jak to bude konkrétně s životem v Božím království, to je možné tehdy, když člověk porozumí Bohu, pozná jak jedná, jakým způsobem se k člověku sklání. To je to první důležité. Je přece vcelku jedno, jaký bude program, když člověk ví, s kým tam bude, kdo všechno povede. Proto Ježíšova podobenství mluví častěji spíše o určitých okolnostech tohoto království. Třeba jako ta dnešní podobenství o zrně. Co se z nich dozvídáme, do jaké situace nám to mluví? Je to situace stejná tehdy jako dnes. Vždyť často se také člověk pídí po nějakém cíli, po jasném datu, ke kterému své usilování má vztáhnout. A právě k tomu mluví Ježíš v těchto podobenstvích. Jsou v nich skryté dva hodně důležité prvky lidské činnosti, která s královstvím Božím souvisí.

Velikým problémem lidského života je čas. Potřebujeme zvládnout mnoho věcí a tak také potřebujeme co nejvíce časových informací. To platí nejen ve vrcholných podnikatelských

kruzích, ale také v kruzích církevních. Prostě potřebujeme plánovat a tak vše musí mít své místo. Podobenství nám tuto snahu poněkud komplikuje. Zasetí zrna, růst a zrání. Neexistuje nic tak nedohledatelného, tak nespolehlivé jako tyto činnosti. Je jasné, že jednou zrno vyklíčit musí, jednou musí vyrůst a uzrát. Ale kdy? Jak rychle, jak brzy to bude? Můžeme odhadovat, ale nemůžeme vědět. Tento týden, či ten další? Dokonce někdy není ani jisté, zda něco vzejde a dozraje. Ježíš mluví o tom, že člověk je činný na počátku. Zaseje a pak už to jde mimo něj. Dokonce to jde mimo něj i se sklizní. Sející a sklízějící má v textu jiné označení. Nemá tedy ve svých rukou činnost, která se týká průběhu růstu, zrání a dokonce i sklizně. Co to znamená pro nás jako Ježíšovi učedníky? Myslím, že to ukazuje k naší roli jako těch, kdo stojí na počátku. Do všeho dalšího už jen těžko můžeme vstoupit, těžko to ovlivnit. Jediné, co ovlivníme, je setba. Bez ní nic dalšího nepůjde. Takže sejme Boží setbu a vyčkávejme, jaké přinese ovoce.

Druhé podobenství se s tím prvním krásně doplňuje. Mluví o tom, jaká setba je vlastně potřeba. Kolik toho zaset? No, přece co nejvíc, nabízí se jasná a logická odpověď. Čím lepší zrno je, tím větší je pravděpodobnost, že vydá pořádné ovoce. Tím spolehlivější bude výsledek. Jenže Ježíš tu mluví o zrnku hořčičném. Malinkaté semínko a bude z něj velikánská úroda. Bude z něj strom, který se stane útočištěm pro spousty ptáčků. Opět je to tedy odkaz k důvěře v Boží jednání. Je to on, kdo dává růst, kdo působí, co z té setby vzejde. A tak se nám ukazují dva důležité momenty služby, do které nás Pán Bůh postavil.

První moment je čas. Čas hraje vždy velikou a důležitou roli. Jak už jsem se zmínil, vede nás spousta věcí k tomu, abychom plánovali, jak s čím naložíme, jak prohospodaříme svůj čas. Jenže u toho Božího díla je to trochu jinak. Zde čas roli nehraje. Zde nemůžeme moc plánovat stylem, že tehdy a tedy zasejeme a po takovéto době se objeví výsledek. Setba chce svůj čas, stejně tak růst království Božího. Někdy dokonce ani výsledek své setby nemusíme vidět. Je zřejmé, že jde o slovo evangelia. Možná by bylo ideálem, jak to dokázal apoštol Petr. Vystoupil na náměstí a hned je zde několik tisíc nově uvěřivších. Považme, nebylo by krásné, vystoupit na náměstí, nebo v televizi a hned sklidit několik stovek nových učedníků do sboru? Myslím, že úžasné by to bylo. A proč ne, i reálné, protože zázraky se dějí. Ale koná je Bůh podle své vůle, nikoliv našich tužeb a plánů. A tak se musíme spolehnout na to, že království Boží může růst i jinak. Může růst pomalu, postupně, nenápadně, ale přesto nezastavitelně. Může růst hodně dlouhou dobu, ne rok, dva, ale třeba desítku let. Důležité je, aby mělo z čeho růst. To je tedy povzbuzení pro nás, ty, co sejeme a nevidíme moc velké výsledky. Zkrátka a dobře, je to jako s tím lesem. Je třeba sázet a nemyslet na to, co z toho bude člověk mít, jak rychle sklídí plody své práce. On je vůbec sklidit nemusí. Žeň patří hospodáři a on je ten, který bude sklízet naši setbu.

Druhý moment je velikost setby. Myslím, že často si povzdechujeme, že je nás málo, máme málo sil. Kdyby nás bylo víc, pustíme se do tohoto a tohoto projektu, budeme provozovat takovéto služby a podobně. Samozřejmě, čím víc služebníků, tím se lépe něco dělá. Jenže

právě v tom je ten problém setby království Božího. Ono na tom počtu nezáleží. Nesejde na tom, jak velké je společenství, které zaseje slovo Božího evangelia. Důležité je skutečně zaset, co má kdo dáno, nebát se toho, nepřemýšlet, zda není možno dát víc. Často nás to pak trápí, protože třeba toho opravdu moc nemáme. Ale Bůh i s tím dokáže pracovat. A dokáže z toho přinést hojné ovoce. Věrný život podle Ježíšova vzoru, otevřenost tohoto života lidem kolem, to je už setba, ze které může vzejít ovoce. Ale nejen to. Myslím, že každé společenství dokáže vytvořit něco, co pomůže zvěstování evangelia, co přiblíží Ježíše i lidem kolem nich. A skutečně to někdy mohou být maličkosti.

Je skutečně podnětné, když Ježíš při odhalování Božího království mluví právě o jeho růstu, o jeho začátcích, které jsou v lidské aktivitě. Poznáváme tak, že Boží království není něco, co sem jednoho dne spadne hotové, připravené a my to jen přijmeme. Boží království je něco, co postupně roste, my sami na tom máme podíl, počítá s naší aktivitou. Boží království přichází do tohoto světa skrze nás. Nemusí být ale viditelné hned. Na to nezapomínejme. Roste pomalu, tak jako obilí nebo les. Nemá smysl zde nic uspěchávat, ale přijmout za skutečnost, že od chvíle setby je celá věc Boží záležitostí. Mysleme na to, když přemýšlíme nad svým životem i životem církve. Například i v souvislosti s oblastmi, které se nám jeví jako mrtvé neperspektivní. Ať někdy nevypadáme jako analfabeti, kteří týden po setbě přijdou na pole a řeknou, že je třeba ho přeorat nebo dokonce prodat, protože evidentně k ničemu není, nic zde neroste.

Je to zvláštní pocit, když si uvědomíme, že skutečně nemusíme vidět, co z našeho díla vzchází, kam pokračuje, jak roste. Mohlo by to vést k určité sklíčenosti, ztrátě motivace na Božím díle. Ale právě to, že stojíme jako setba na počátku, že toto je cesta království Božího, to nás může povzbuzovat. Zároveň je to apel k tomu, abychom nezůstávali pasivní, abychom nevzdávali věci, které se nám jeví jako ztracené. Žádná setba, kterou ve jménu Božím konáme, nezůstane bez užitku. Ale jak zde v těch podobenstvích můžeme číst, rozhodující podíl na růstu a příchodu království Božího má sám Bůh. My jsme jen těmi, kteří tomuto dílu pomáhají a to bez ohledu na svou sílu. Je to dílo stojící na víře, že Bůh jedná, i když my to nemusíme vůbec vidět a třeba ani vnímat. Nesloužíme přeci šíření evangelia proto, abychom z toho měli prospěch, ale proto, aby slovo Boží přineslo spásu tomuto světu.

Pane Ježíši, dáváš nám svého Ducha, dáváš nám své slovo, abychom jej také šířili. Prosíme o vytrvalost, abychom své dílo nevzdávali, ale vytrvali na něm, i když se nám zdá někdy neúčinné a zbytečné.

Neděle 14.června 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:30 -

Amen.